

Ալեքսանդր Ճատուրյան

Ժամ շինող

Մարդու մեկը մեծ գանձ դիզեց
Հոգին ծախսած սատանի,
Բայց մի օր էլ սիրտը ուզեց
Դըրախտ գրնալ... Ի՞նչ անի.

Նա միտք արավ մի ժամ շինել
Խեղճ, հետ ընկած հայ գեղում,
Եվ այդ ճամփով աթոռ գրնել
Արքայության մե՛ջտեղում:

Գյուղացիք էլ ուրախացած
Հենց լըսեցին այդ համբավ,
Գյուղի բերքից հետներն առած
Եղ ու կարագ, ճուտ ու հավ,

Ժամ շինողին բերին ընծա
Եվ զո՛ւն տվին օրհնանքին.
«Աղա՛, աստված ջերիդ ո՛ւժ տա,
Դըրա՛խտ երթա քո հոգին...»:

Բայց մի գիշեր աղեն քընած՝
Հանկարծ տեսավ երագում,
Ժամը պատրաստ, իսկ ինքն ընկած

Դժոխքի սև կարասում

Եվ սատանեն գլխի վերև

Քրչփրչում էր ականջին.

«Ա՛, բարեկա՛ն, գալըդ բարև,

Ցանկալի՛ հյուր մեր միջին...»:

Ադեն սոսկաց... «Վա՛յ իմ փողեր,

Վա՛յ, խաբվեցի...» նա գոռաց,

Եվ երբ գարթեց, շա՛տ ուրախ էր,

Որ դեռ ժամը չէր շինած...